

Arrest

nr. 268 134 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LAMARCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de wijk Prados de Venecia 2, gelegen in de gemeente Soyapango, in het departement San Salvador. U volgde middelbaar onderwijs in een school in de urbanisatie Prados de Venecia 3, eveneens gelegen in de gemeente Soyapango. Tijdens het weekend werkte u als timmerman op een werkplaats in de gemeente Ilopango, waarmee u ongeveer 60 dollar per maand verdiende.

In de periode tussen maart en april 2018 werd u op uw school benaderd door drie scholieren genaamd Memo, Diablo en Gordo. Zij waren aangesloten bij een bende en eisten 25 dollar per maand om toegang te verlenen tot de school en daar veilig te zijn. In maart 2018 werd u door andere bendeleden geslagen omdat u hen geen extra 50 cent kon geven. Toen Memo, Diablo en Gordo afstudeerden en de school verlieten, moest u vanaf januari 2019 50 dollar per maand betalen aan hun drie plaatsvervaarders op uw school. In april 2019 werden u en uw vrienden geslagen door bendeleden tegen wie jullie net voordien een voetbalwedstrijd op school hadden gewonnen. Een gelijkaardig incident voltrok zich in september 2019 toen u en uw vrienden tijdens de sportles opnieuw een voetbalmatch wonnen tegen bendeleden.

De bendeleden aan wie u maandelijks renta betaalde op school vroegen u tweemaal om toe te treden tot hun bende. U weigerde dit telkens. De bendeleden lieten u gaan, maar maakten u het leven verder zuur door u te pesten, uit te schelden, te telefoneren, te slaan en berichten en audio-fragmenten te sturen naar uw telefoon. In november 2019 studeerde u af en ging u voor de laatste keer naar school. Op 22 november 2019 werd u op uw werkplaats benaderd door drie bendeleden die u omsingelden en sloegen. Ze waren erg kwaad daar u geen renta meer betaalde en had geweigerd om toe te treden tot de bende en beroofden u van uw gsm. Ze eisten binnen de 72 uur 1500 dollar van u, en zeiden dat ze u later nog gingen contacteren met verdere instructies. U besloot daarop om niet meer naar uw werk te gaan. In de daaropvolgende maand kreeg u verschillende berichten en telefoons waarbij u werd aangemaand om de gevraagde 1500 dollar te betalen.

In december 2019 nam u de beslissing om samen met uw neef (...) het land te verlaten. Op 29 januari 2020 verlieten jullie El Salvador en reisden jullie via Spanje naar België, waar u op 5 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op dat moment was uw oom (...) reeds in België aangekomen, waar ook hij een verzoek om internationale bescherming indiende vanwege problemen met bendes in El Salvador.

Na uw vertrek ontving uw moeder nog verschillende berichten en audio-fragmenten op haar telefoon waarbij ze werd gevraagd naar de plaats waar u verbleef. Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u zal worden vermoord door de bendeleden.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam, een identiteitskaart op uw naam, een kopie van een reservatieformulier van een vlucht, twee audio-fragmenten, twee kopieën van de voorpagina van een krant, twee kopieën van foto's, een tekening, en een bundel schermafbeeldingen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/>*

sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen met de bendeleden aan wie u maandelijks renta betaalde, die u probeerden te rekruteren en die u overvielen op 22 november 2019.

Vooreerst is het uiterst merkwaardig dat u niet kan zeggen met welke bende u precies problemen hebt gekend in El Salvador. Zo weet u niet tot welke bende de scholieren behoorden die u afpersten (CGVS 1, p. 16). Nochtans betaalde u aan die bende ongeveer 20 maanden lang renta, meer bepaald van maart of april 2018 tot november 2019 (CGVS 1, p. 11-12 en 14). Uit de beschikbare COI blijkt bovendien dat de bendes in El Salvador bijzonder veel waarde hechten aan territoriale controle, die wordt gegarandeerd door hun uitgebreide aanwezigheid, een inlichtingennetwerk, en aangebrachte graffiti in het straatbeeld die verwijst naar hun bende. Een school op het grondgebied van een bende wordt bij uitbreiding gezien als onderdeel van het territorium. Dat het voor u desondanks een mysterie is gebleven door welke bende u bijna twee jaar lang werd afgeperst, is dan ook helemaal niet aannemelijk. Te meer daar de leden van die bende hadden aangegeven dat ze in ruil voor de renta ervoor zouden instaan dat u de school kon bereiken en op de school zelf veilig zou zijn (CGVS 1, p. 11). Hierover verder bevraagd stelt u dat drie verschillende bendes elk een deel van het grondgebied van uw school controleren (CGVS 2, p. 4), wat u illustreert met een weinig gedetailleerde schets (groene map, stuk 8), die u vervolgens meteen relateert door toe te voegen dat er geen duidelijke lijn is die de bendes verdeelt daar deze constant opschuift (CGVS 2, p. 4). Gelet op die door u geschetste situatie en het feit dat u steeds aan dezelfde bende hebt betaald (CGVS 2, p. 3) is het weinig aannemelijk dat u niet kan meedelen via het territorium van welke bende u zich dan precies naar uw school kon begeven. Immers, aangezien enkel zij volgens uw verklaringen instonden voor uw veiligheid, zou u steeds nauwlettend in de gaten moeten hebben gehouden welke zone zij precies in handen hadden zodat u uw route kon aanpassen in geval de grens van hun territorium zou zijn opgeschoven ten voordele van een andere bende. Deze vaststelling ondergraaft reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden afpersing waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden in El Salvador.

Dat u niet kan aangeven aan welke bende u precies renta moest betalen is bovendien des te opmerkelijker aangezien uit uw verdere verklaringen blijkt dat dezelfde personen aan wie u geld moest betalen u ook hebben willen inlijven in hun bende (CGVS 1, p. 15-16) en dat die bende blijkbaar ook de zone controleerde in Ilopango waar u de laatste vier jaar voor uw vertrek aan de slag was als timmerman aangezien ze u daar hebben bedreigd, geslagen en overvallen op 22 november 2019 (CGVS 1, p. 17). Dat het bij dat laatste incident wel degelijk om leden van dezelfde bende ging, blijkt uit uw verklaring dat de bendeleden die u toen hebben overvallen en bedreigd aan de bushalte erg kwaad waren omdat u voordien had geweigerd om tot hun bende toe te treden (CGVS 1, p. 5, 11 en 15). Dat bendeleden u probeerden in te lijven in hun bende maar u niet zouden hebben meegedeeld tot welke bende ze precies behoorden (CGVS 1, p. 16), is bovendien bijzonder weinig aannemelijk. Wanneer u daarover verder werd bevraagd, stelt u vreemd genoeg dat de bendeleden anoniem willen blijven omdat u anders iets zou hebben om tegen hen te gebruiken, en u daarom pas te weten zou komen tot welke bende ze behoorden eens u zelf bij de bende zou zijn ingelijfd (CGVS 2, p. 10, 12). Het voorgaande is

echter een blote bewering die u niet heeft kunnen staven met enige concrete feiten. Bovendien werd hierboven al gewezen op de allerm minst discrete manier waarop bendes in El Salvador hun territorium afbakenen en gaf u zelf te kennen dat de mannen die u benaderden op 22 november 2019 zichtbaar getatoeëerd waren en sprak u toen ook over "dingen die verwijzen naar de straat en de bende" toen u gevraagd werd om hen te beschrijven (CGVS 1, p. 17). Opnieuw erop gewezen dat het weinig aannemelijk is dat u niet kan meedelen welke bende u wilde rekruteren, stelt u dat de bendeleden nog niet konden zeggen tot welke bende zij behoorden, en dat het bijvoorbeeld kan zijn dat u in een Mao zone woont maar gerekruteerd kan worden door MS-13 of de bende 18, en u pas wordt gezegd over welke bende het gaat als u toestemt om gerekruteerd te worden (CGVS 2, p. 12-13). Dat bendes in El Salvador tijd en energie zouden steken in het rekruteren van personen uit wijken of gebieden die niet onder hun controle staan, is moeilijk in overeenstemming te brengen met de beschikbare informatie in de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador. Daaruit blijkt immers dat de bendes rekruteren in hun eigen territorium en de overgrote meerderheid van de nieuwe rekruten zich vrijwillig bij hen voegt. Een minderheid geeft aan onder dwang gerekruteerd te zijn. Het blijft evenwel de vraag hoe een bende iemand zou kunnen dwingen om tot hun bende toe te treden indien ze geen controle uitoefenen over het gebied waar die persoon woont.

Daarbij moet tevens worden opgemerkt dat u vage verklaringen hebt afgelegd over de door u ondergane poging tot rekrutering. Gevraagd hoe vaak de bendeleden u vroegen om zich aan te sluiten reageert u dat u denkt dat dit "maximum twee keer" was (CGVS 2, p. 10). Ook heeft u grote moeite om deze twee rekruteringspogingen te situeren in de tijd en zijn uw opeenvolgende verklaringen daarover weinig coherent. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de bendeleden u probeerden te rekruteren tijdens het laatste jaar dat u naar school ging, meer bepaald rond de maand september, omdat ze wisten dat u bijna afgestudeerd was en ze bang waren dat u zou rondvertellen hoe ze precies werkten (CGVS 1, p. 15, 16). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u het middelbaar onderwijs hebt afgewerkt in november 2019 (Verklaring DVZ, punt 11; CGVS 1, p. 5), moet die rekruteringspoging gesitueerd worden in september 2019. Wanneer u vervolgens tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud opnieuw werd gevraagd om die pogingen tot rekrutering in de tijd te situeren, gaf u vreemd genoeg aan dat beide pogingen plaatsvonden in 2018 (CGVS 2, p. 10-11). Toen u erop werd gewezen dat u tijdens het eerste onderhoud enkel had verwezen naar een poging tot rekrutering in september 2019, verklaarde u: "Dat kan zijn, maar ik ben niet volledig zeker of het die datum was in september, maar het zou wel kunnen." Vervolgens nogmaals gevraagd of die poging zich voordeed in 2018 of 2019, geeft u echter opnieuw aan dat dit in 2018 gebeurde (CGVS 2, p. 12). Daarnaast bent u niet in staat te vertellen wanneer in 2018 de tweede rekruteringspoging juist plaatsvond (CGVS 2, p. 11). Toen u werd gevraagd in welk deel van het jaar dit ongeveer gebeurde, stelde u enkel dat u geen datum wenste te geven omdat u anders zou liegen (CGVS 2, p. 12). Er dient dan ook opgemerkt te worden dat ondanks het ingrijpende karakter van die gebeurtenissen, uw desbetreffende verklaringen zeer vaag en incoherent zijn, wat de geloofwaardigheid ervan aanzienlijk schaadt.

Verder is het ook erg merkwaardig dat de bendeleden u twee keer gewoon lieten gaan nadat u had geweigerd om u bij hen aan te sluiten (CGVS 2, p. 11) en dit terwijl zij ermee hadden gedreigd u te vermoorden als u niet zou toetreden tot hun bende (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 10). De door u geschetste gang van zaken is des te opmerkelijker aangezien u aangeeft dat u geen enkele andere student kent die een dergelijke eis kon weigeren en dat de meeste van uw vrienden nu voor een bende werken (CGVS 2, p. 11). Dat u ondanks die weigering nog meer dan een jaar gewoon naar school kon blijven gaan, louter omdat u de maandelijksse renta betaalde, is dan ook erg opmerkelijk (CGVS 2, p. 12). Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u over de door u voorgehouden rekruteringspogingen niets heeft laten optekenen in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Van een verzoeker om internationale bescherming kan evenwel worden verwacht dat deze alle relevante aspecten van zijn vluchtrelaas meedeelt op de DVZ.

Ten aanzien van de dreigtelefoontjes die u ontving over de betaling van de renta en toetreding tot de bende (CGVS 1, p. 9, 11 en 16), dient verder gewezen te worden op de volgende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, en de verklaringen die u liet noteren in de vragenlijst van het CGVS op de DVZ (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op eerstgenoemde instantie stelt u immers expliciet dat u telefoontjes kreeg van de bendeleden van augustus tot november (CGVS 1, p. 9), terwijl u op de DVZ enkel spreekt over dreigtelefoons in de maand december 2019 (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Dat u op het CGVS aangaf enkel van augustus tot november dreigtelefoons te hebben gekregen, maar op de DVZ enkel spreekt over 10 à 15 dreigtelefoons in december 2019, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Geconfronteerd

met bovenstaande, duidelijke, tegenstrijdigheid repliceert u afwijkend dat dit de agressiefste telefoontjes waren, en dat u in december 2019 veel berichten kreeg waardoor u zich de hele maand december thuis heeft opgesloten (CGVS 1, p. 18). U voegt hieraan toe dat uw verklaringen op de DVZ beknopter waren (CGVS 1, p. 19). Deze post factum replieken zijn echter niet in staat bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. U gaf eerder immers aan dat uw verklaringen op de DVZ correct en volledig waren (CGVS 1, p. 3).

Wat betreft het incident op 22 november 2019 waarbij drie bendeleden u sloegen, uw telefoon stalen en 1500 dollar van u eisten die u binnen de 72 uur moest betalen (CGVS 1, p. 11), moet worden opgemerkt dat de aannemelijkheid van dat incident nog verder wordt ondergraven door het gegeven dat de bendeleden in kwestie het nalieten u te informeren over de exacte locatie en wijze waarop u die som zou moeten betalen (CGVS 1, p. 17). Wat betreft uw stelling dat ze u daar later over gingen informeren (CGVS 1, p. 17), dient gewezen te worden op uw verklaring dat dit incident tussen de 7 en 10 minuten heeft geduurd (CGVS 1, p. 17), wat ruimschoots voldoende tijd is om u die informatie te geven en waardoor verdere instructies onnodig zouden zijn geweest. Bovendien gaf u zelf aan dat de bendeleden in kwestie u op dat moment van uw telefoon hadden beroofd, waardoor het geenszins duidelijk is hoe ze u nadien nog zouden contacteren (CGVS 1, p. 11). Verder dient opgemerkt te worden dat de bendeleden nooit naar uw huis zijn geweest om opnieuw contact op te nemen (CGVS 1, p. 17), hoewel zij wisten waar u woonde en u hadden meegedeeld dat ze ofwel u ofwel iemand anders van uw familie zouden vermoorden indien u hen het gevraagde bedrag binnen de 72 uur niet zou betalen (CGVS 1, p. 11). Geconfronteerd met de stelling dat uw huis logischerwijze de eerste plaats is waar men u zou komen zoeken om verdere gevolgen te geven aan de afpersing reageert u dat u dacht dat als u zich opsloot in uw eigen huis u niets zou kunnen overkomen (CGVS 1, p. 17). De voorgaande bewering raakt echter kant noch wal. Daarbij is het ook erg opvallend dat u op hetzelfde adres bent blijven wonen tot uw vertrek uit El Salvador op 29 januari 2020 (CGVS 1, p. 4), en dat uw moeder en broer daar momenteel nog steeds verblijven (CGVS 1, p. 6).

Wat betreft de audio-fragmenten die u neerlegde bij het CGVS dient gewezen te worden op het feit dat deze stukken op zich geen reële bewijswaarde hebben, daar dergelijke berichten gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd of nagemaakt en de echtheid ervan dus geenszins kan worden gegarandeerd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd de door u voorgehouden problemen met een u onbekende bende die u afperste, onder dwang wou rekruteren en heeft overvallen op 22 november 2019, aannemelijk te maken.

Wat betreft de drie voorvallen in 2018 en 2019 waarbij u op school door andere bendeleden werd geslagen (CGVS 2, p. 4-8), merkt het CGVS op dat hieruit evenmin een nood aan internationale bescherming in uw hoofd kan worden afgeleid. Het gaat immers telkens om geïsoleerde incidenten die zich afspeelden op de school waar u middelbaar onderwijs volgde. De eerste keer dat u werd geslagen werd er slechts 50 dollarcent van u gevraagd (CGVS 2, p. 5). Andere scholieren werden evenzeer dergelijke, kleine, bedragen gevraagd en werden ook geslagen als zij dit geld niet konden ophoesten (CGVS 2, p. 5). Toen u de tweede en derde keer werd geslagen werden uw vrienden in uw voetbalploeg evenzeer geslagen nadat jullie een wedstrijd hadden gewonnen tegen een ploeg van bendeleden (CGVS 2, p. 6, 7). Hoe verwerpelijk het gedrag van de betrokken bendeleden ook mag zijn, u bent steeds naar diezelfde school blijven gaan tot november 2019 (CGVS 1, p. 5), en slaagde u erin uw diploma van het middelbaar onderwijs te behalen (CGVS 2, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u nadien, als gevolg van deze incidenten nog problemen hebt gekend. Deze incidenten kunnen dan ook niet als dermate ernstig en zwaarwichtig worden aanzien om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Bovendien bent u intussen afgestudeerd van de school waar die gebeurtenissen zich hebben afgespeeld, waardoor deze elementen bijgevolg niet langer actueel zijn.

Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft kunnen maken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in

Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf)

en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De twee kopieën van de voorpagina van respectievelijk *El Mundo* en *La Prensa Grafica* bevatten immers alleen algemene informatie over bendegeïncorporeerd geweld in El Salvador, terwijl de schermafbeeldingen van een aantal berichten op het internet handelen over een aantal vermiste personen en gegevens over enkele andere incidenten die niet aan uw individuele problemen gelieerd zijn. De twee foto's tonen louter twee lijken, zonder enige verdere context.

De overige door u voorgelegde documenten zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Immers, uw paspoort en identiteitskaart bevatten slechts gegevens over uw identiteit, die op dit moment niet in vraag worden gesteld. De kopie van het reservatiedocument van uw vliegreis bevat enkel informatie over uw reisroute.

Volledigheidshalve moet nog worden opgemerkt dat ook inzake de verzoeken om internationale bescherming van uw neef (...), en uw oom (...), een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals van de van artikel 1, sectie A, §2, van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen met de bendeleden aan wie u maandelijks renta betaalde, die u probeerden te rekruteren en die u overvielen op 22 november 2019.

Vooreerst is het uiterst merkwaardig dat u niet kan zeggen met welke bende u precies problemen hebt gekend in El Salvador. Zo weet u niet tot welke bende de scholieren behoorden die u afpersten (CGVS 1, p. 16). Nochtans betaalde u aan die bende ongeveer 20 maanden lang renta, meer bepaald van maart of april 2018 tot november 2019 (CGVS 1, p. 11-12 en 14). Uit de beschikbare COI blijkt bovendien dat de bendes in El Salvador bijzonder veel waarde hechten aan territoriale controle, die wordt gegarandeerd door hun uitgebreide aanwezigheid, een inlichtingennetwerk, en aangebrachte graffiti in het straatbeeld die verwijst naar hun bende. Een school op het grondgebied van een bende wordt bij uitbreiding gezien als onderdeel van het territorium. Dat het voor u desondanks een mysterie is gebleven door welke bende u bijna twee jaar lang werd afgeperst, is dan ook helemaal niet aannemelijk. Te meer daar de leden van die bende hadden aangegeven dat ze in ruil voor de renta ervoor zouden instaan dat u de school kon bereiken en op de school zelf veilig zou zijn (CGVS 1, p. 11). Hierover verder bevraagd stelt u dat drie verschillende bendes elk een deel van het grondgebied van uw school controleren (CGVS 2, p. 4), wat u illustreert met een weinig gedetailleerde schets (groene map, stuk 8), die u vervolgens meteen relateert door toe te voegen dat er geen duidelijke lijn is die de bendes verdeelt daar deze constant opschuift (CGVS 2, p. 4). Gelet op die door u geschetste situatie en het feit dat u steeds aan dezelfde bende hebt betaald (CGVS 2, p. 3) is het weinig aannemelijk dat u niet kan meedelen via het territorium van welke bende u zich dan precies naar uw school kon begeven. Immers, aangezien enkel zij volgens uw verklaringen instonden voor uw veiligheid, zou u steeds nauwlettend in de gaten moeten hebben gehouden welke zone zij precies in handen hadden zodat u uw route kon aanpassen in geval de grens van hun territorium zou zijn opgeschoven ten voordele van een andere bende. Deze vaststelling ondergraaft reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden afpersing waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden in El Salvador.

Dat u niet kan aangeven aan welke bende u precies renta moest betalen is bovendien des te opmerkelijker aangezien uit uw verdere verklaringen blijkt dat dezelfde personen aan wie u geld moest betalen u ook hebben willen inlijven in hun bende (CGVS 1, p. 15-16) en dat die bende blijkbaar ook de zone controleerde in Ilopango waar u de laatste vier jaar voor uw vertrek aan de slag was als timmerman aangezien ze u daar hebben bedreigd, geslagen en overvallen op 22 november 2019 (CGVS 1, p. 17). Dat het bij dat laatste incident wel degelijk om leden van dezelfde bende ging, blijkt uit uw verklaring dat de bendeleden die u toen hebben overvallen en bedreigd aan de bushalte erg kwaad waren omdat u voordien had geweigerd om tot hun bende toe te treden (CGVS 1, p. 5, 11 en 15). Dat bendeleden u probeerden in te lijven in hun bende maar u niet zouden hebben meegedeeld tot welke bende ze precies behoorden (CGVS 1, p. 16), is bovendien bijzonder weinig aannemelijk. Wanneer u daarover verder werd bevraagd, stelt u vreemd genoeg dat de bendeleden anoniem willen blijven omdat u anders iets zou hebben om tegen hen te gebruiken, en u daarom pas te weten zou komen tot welke bende ze behoorden eens u zelf bij de bende zou zijn ingelijfd (CGVS 2, p. 10, 12). Het voorgaande is echter een blote bewering die u niet heeft kunnen staven met enige concrete feiten. Bovendien werd hierboven al gewezen op de allerminst discrete manier waarop bendes in El Salvador hun territorium afbakenen en gaf u zelf te kennen dat de mannen die u benaderden op 22 november 2019 zichtbaar getatoeëerd waren en sprak u toen ook over "dingen die verwijzen naar de straat en de bende" toen u gevraagd werd om hen te beschrijven (CGVS 1, p. 17). Opnieuw erop gewezen dat het weinig aannemelijk is dat u niet kan meedelen welke bende u wilde rekruteren, stelt u dat de bendeleden nog niet konden zeggen tot welke bende zij behoorden, en dat het bijvoorbeeld kan zijn dat u in een Mao zone woont maar gerekruteerd kan worden door MS-13 of de bende 18, en u pas wordt gezegd over welke bende het gaat als u toestemt om gerekruteerd te worden (CGVS 2, p. 12-13). Dat bendes in El Salvador tijd en energie zouden steken in het rekruteren van personen uit wijken of gebieden die niet onder hun controle staan, is moeilijk in overeenstemming te brengen met de beschikbare informatie in de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador. Daaruit blijkt immers dat de bendes rekruteren in hun eigen territorium en de overgrote meerderheid van de nieuwe rekruten zich vrijwillig bij hen voegt. Een minderheid geeft aan onder dwang gerekruteerd te zijn. Het blijft evenwel de vraag hoe een bende iemand zou kunnen dwingen om tot hun bende toe te treden indien ze geen controle uitoefenen over het gebied waar die persoon woont.

Daarbij moet tevens worden opgemerkt dat u vage verklaringen hebt afgelegd over de door u ondergane poging tot rekrutering. Gevraagd hoe vaak de benedeleden u vroegen om zich aan te sluiten reageert u dat u denkt dat dit "maximum twee keer" was (CGVS 2, p. 10). Ook heeft u grote moeite om deze twee rekruteringspogingen te situeren in de tijd en zijn uw opeenvolgende verklaringen daarover weinig coherent. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de benedeleden u probeerden te rekruteren tijdens het laatste jaar dat u naar school ging, meer bepaald rond de maand september, omdat ze wisten dat u bijna afgestudeerd was en ze bang waren dat u zou rondvertellen hoe ze precies werkten (CGVS 1, p. 15, 16). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u het middelbaar onderwijs hebt afgewerkt in november 2019 (Verklaring DVZ, punt 11; CGVS 1, p. 5), moet die rekruteringspoging gesitueerd worden in september 2019. Wanneer u vervolgens tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud opnieuw werd gevraagd om die pogingen tot rekrutering in de tijd te situeren, gaf u vreemd genoeg aan dat beide pogingen plaatsvonden in 2018 (CGVS 2, p. 10-11). Toen u erop werd gewezen dat u tijdens het eerste onderhoud enkel had verwezen naar een poging tot rekrutering in september 2019, verklaarde u: "Dat kan zijn, maar ik ben niet volledig zeker of het die datum was in september, maar het zou wel kunnen." Vervolgens nogmaals gevraagd of die poging zich voordeed in 2018 of 2019, geeft u echter opnieuw aan dat dit in 2018 gebeurde (CGVS 2, p. 12). Daarnaast bent u niet in staat te vertellen wanneer in 2018 de tweede rekruteringspoging juist plaatsvond (CGVS 2, p. 11). Toen u werd gevraagd in welk deel van het jaar dit ongeveer gebeurde, stelde u enkel dat u geen datum wenste te geven omdat u anders zou liegen (CGVS 2, p. 12). Er dient dan ook opgemerkt te worden dat ondanks het ingrijpende karakter van die gebeurtenissen, uw desbetreffende verklaringen zeer vaag en incoherent zijn, wat de geloofwaardigheid ervan aanzienlijk schaadt.

Verder is het ook erg merkwaardig dat de benedeleden u twee keer gewoon lieten gaan nadat u had geweigerd om u bij hen aan te sluiten (CGVS 2, p. 11) en dit terwijl zij ermee hadden gedreigd u te vermoorden als u niet zou toetreden tot hun bende (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 10). De door u geschetste gang van zaken is des te opmerkelijker aangezien u aangeeft dat u geen enkele andere student kent die een dergelijke eis kon weigeren en dat de meeste van uw vrienden nu voor een bende werken (CGVS 2, p. 11). Dat u ondanks die weigering nog meer dan een jaar gewoon naar school kon blijven gaan, louter omdat u de maandelijksse renta betaalde, is dan ook erg opmerkelijk (CGVS 2, p. 12). Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u over de door u voorgehouden rekruteringspogingen niets heeft laten optekenen in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Van een verzoeker om internationale bescherming kan evenwel worden verwacht dat deze alle relevante aspecten van zijn vluchtrelaas meedeelt op de DVZ.

Ten aanzien van de dreigtelefoontjes die u ontving over de betaling van de renta en toetreding tot de bende (CGVS 1, p. 9, 11 en 16), dient verder gewezen te worden op de volgende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, en de verklaringen die u liet noteren in de vragenlijst van het CGVS op de DVZ (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op eerstgenoemde instantie stelt u immers expliciet dat u telefoontjes kreeg van de benedeleden van augustus tot november (CGVS 1, p. 9), terwijl u op de DVZ enkel spreekt over dreigtelefoons in de maand december 2019 (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Dat u op het CGVS aangaf enkel van augustus tot november dreigtelefoons te hebben gekregen, maar op de DVZ enkel spreekt over 10 à 15 dreigtelefoons in december 2019, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Geconfronteerd met bovenstaande, duidelijke, tegenstrijdigheid repliceert u afwijkend dat dit de agressiefste telefoontjes waren, en dat u in december 2019 veel berichten kreeg waardoor u zich de hele maand december thuis heeft opgesloten (CGVS 1, p. 18). U voegt hieraan toe dat uw verklaringen op de DVZ beknopter waren (CGVS 1, p. 19). Deze post factum replieken zijn echter niet in staat bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. U gaf eerder immers aan dat uw verklaringen op de DVZ correct en volledig waren (CGVS 1, p. 3).

Wat betreft het incident op 22 november 2019 waarbij drie benedeleden u sloegen, uw telefoon stalen en 1500 dollar van u eisten die u binnen de 72 uur moest betalen (CGVS 1, p. 11), moet worden opgemerkt dat de aannemelijkheid van dat incident nog verder wordt ondergraven door het gegeven dat de benedeleden in kwestie het nalieten u te informeren over de exacte locatie en wijze waarop u die som zou moeten betalen (CGVS 1, p. 17). Wat betreft uw stelling dat ze u daar later over gingen informeren (CGVS 1, p. 17), dient gewezen te worden op uw verklaring dat dit incident tussen de 7 en 10 minuten heeft geduurd (CGVS 1, p. 17), wat ruimschoots voldoende tijd is om u die informatie te geven en waardoor verdere instructies onnodig zouden zijn geweest. Bovendien gaf u zelf aan dat de benedeleden in kwestie u op dat moment van uw telefoon hadden beroofd, waardoor het geenszins duidelijk is hoe ze u nadien nog zouden contacteren (CGVS 1, p. 11). (...)

Wat betreft de audio-fragmenten die u neerlegde bij het CGVS dient gewezen te worden op het feit dat deze stukken op zich geen reële bewijswaarde hebben, daar dergelijke berichten gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd of nagemaakt en de echtheid ervan dus geenszins kan worden gegarandeerd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd de door u voorgehouden problemen met een u onbekende bende die u afperste, onder dwang wou rekruteren en heeft overvallen op 22 november 2019, aannemelijk te maken.

Wat betreft de drie voorvallen in 2018 en 2019 waarbij u op school door andere bendeleden werd geslagen (CGVS 2, p. 4-8), merkt het CGVS op dat hieruit evenmin een nood aan internationale bescherming in uw hoofdte kan worden afgeleid. Het gaat immers telkens om geïsoleerde incidenten die zich afspeelden op de school waar u middelbaar onderwijs volgde. De eerste keer dat u werd geslagen werd er slechts 50 dollarcent van u gevraagd (CGVS 2, p. 5). Andere scholieren werden evenzeer dergelijke, kleine, bedragen gevraagd en werden ook geslagen als zij dit geld niet konden ophoesten (CGVS 2, p. 5). Toen u de tweede en derde keer werd geslagen werden uw vrienden in uw voetbalploeg evenzeer geslagen nadat jullie een wedstrijd hadden gewonnen tegen een ploeg van bendeleden (CGVS 2, p. 6, 7). Hoe verwerpelijk het gedrag van de betrokken bendeleden ook mag zijn, u bent steeds naar diezelfde school blijven gaan tot november 2019 (CGVS 1, p. 5), en slaagde u erin uw diploma van het middelbaar onderwijs te behalen (CGVS 2, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u nadien, als gevolg van deze incidenten nog problemen hebt gekend. Deze incidenten kunnen dan ook niet als dermate ernstig en zwaarwichtig worden aanzien om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd. Van een dergelijke behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Bovendien bent u intussen afgestudeerd van de school waar die gebeurtenissen zich hebben afgespeeld, waardoor deze elementen bijgevolg niet langer actueel zijn.

Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft kunnen maken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El*

Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf, blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*").

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat

verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten verzoekers individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Verzoeker stelt een diagram neer te leggen waarop de verdeling van invloed van de verschillende bendes in Soyapango is aangegeven en waaruit blijkt dat de territoria van de bendes allemaal met elkaar verweven zijn en dat wat hij over zijn school heeft gezegd, met name dat er drie bendes actief zijn in zijn territorium, waar is.

Deze argumentatie wijzigt echter niets aan het gegeven dat verzoeker niet kan zeggen met welke bende hij precies problemen heeft gekend in El Salvador. Verzoeker weet immers niet tot welke bende de scholieren behoorden die hem afpersten (Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 maart 2021, p. 16; Notities van het persoonlijk onderhoud van 7 juli 2021, p. 3), terwijl hij ongeveer 20 maanden lang renta betaalde aan de bende (Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 maart 2021, p. 11-12, 14). Uit de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de bendes in El Salvador bijzonder veel waarde hechten aan territoriale controle, die wordt gegarandeerd door hun uitgebreide aanwezigheid, een inlichtingennetwerk, en aangebrachte graffiti in het straatbeeld die verwijst naar hun bende. Een school op het grondgebied van een bende wordt bij uitbreiding gezien als onderdeel van het territorium. Het feit dat het voor verzoeker desondanks een mysterie is gebleven door welke bende hij bijna twee jaar lang werd afgeperst, is dan ook niet aannemelijk te meer verzoeker in ruil voor de renta de school kon bereiken en op de school zelf veilig zou zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 maart 2021, p. 11). Het "diagram" dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt en waarop volgens verzoeker te zien is dat de territoria van de bendes allemaal met elkaar verweven zijn en dat wat verzoeker over zijn school heeft gezegd, met name dat alle drie de bendes actief zijn in zijn territorium, waar is, doet niets af aan de vaststelling dat hij niet kan zeggen met welke bende hij precies problemen heeft gekend en niet kan meedelen via het territorium van welke bende hij zich dan precies naar zijn school kon begeven. Immers, aangezien enkel zij volgens verzoekers eigen verklaringen instonden voor zijn veiligheid, zou hij steeds nauwlettend in de gaten moeten hebben gehouden welke zone zij precies in handen hadden zodat hij zijn route kon aanpassen in geval de grens van hun territorium zou zijn opgeschoven ten voordele van een andere bende. Overigens bevat het neergelegde "diagram" geen enkele verwijzing naar data, zodat niet kan worden uitgemaakt voor welke periode de verdeling van deze territoria geldt en of dit het geval was op het ogenblik dat verzoeker er zich bevond. Deze vaststelling ondergraaft dan ook reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden afpersing waarvan hij het slachtoffer zou zijn geworden in El Salvador.

Verzoekers onwetendheid aan welke bende hij precies renta moest betalen is des te meer niet aannemelijk aangezien uit zijn verdere verklaringen blijkt dat dezelfde personen aan wie hij geld moest betalen hem ook zouden hebben willen inlijven in hun bende (Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 maart 2021, p. 15-16) en dat die bende blijkbaar ook de zone controleerde in Ilopango waar hij de laatste vier jaar voor zijn vertrek aan de slag was als timmerman aangezien ze hem daar hebben bedreigd, geslagen en overvallen op 22 november 2019 (Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 maart 2021, p. 17).

Met de stelling dat de territoria allemaal met elkaar verweven zijn, zoals ook moet blijken uit het "diagram" dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, beperkt hij zich tot een algemene stelling, doch plaats hij de gedane en pertinente vaststellingen desbetreffend niet in een ander daglicht.

Verzoeker is van oordeel dat zijn vage verklaringen rond zijn rekrutering en meer bepaald de data waarop de pogingen tot aanwerving hebben plaatsgevonden, hem niet kunnen verweten worden gezien hij op het moment dat het gebeurde er niet aan dacht zich de precieze datum te herinneren.

Van een asielzoeker wordt echter verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Voor verzoeker geldt dit des te meer aangezien hij de gebeurtenissen zelf linkt aan een bepaalde periode in zijn leven, met name tijdens het laatste jaar dat hij naar school ging, meer bepaald rond de maand september, en dit omdat ze wisten dat hij bijna afgestudeerd was en ze bang waren dat hij zou rondvertellen hoe ze precies werkten (Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 maart 2021, p. 15, 16). Aangezien uit verzoekers overige verklaringen blijkt dat hij het middelbaar onderwijs heeft afgewerkt in november 2019 (Verklaring DVZ, punt 11; Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 maart 2021, p. 5), moet die rekruteringspoging

gesitueerd worden in september 2019. Van verzoeker kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat hij desbetreffend eensluidende verklaringen kan afleggen. Evenwel werd *in casu* vastgesteld dat hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat de beide pogingen plaatsvonden in 2018 (Notities van het persoonlijk onderhoud van 7 juli 2021, p. 10-11), om vervolgens bij confrontatie met zijn eerdere verklaringen enkel te stellen *“Dat kan zijn, maar ik ben niet volledig zeker of het die datum was in september, maar het zou wel kunnen.”* om voorts opnieuw te bevestigen dat de rekruteringspoging zich voordeed in 2018 gebeurde (Notities van het persoonlijk onderhoud van 7 juli 2021, p. 12). Verzoekers vage en incoherente verklaringen over de rekruteringspogingen, waarop hij overigens thans zijn nood aan internationale bescherming steunt, doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Te meer verzoeker de door hem voorgehouden rekruteringspogingen niet heeft vermeld in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst, punt 3.5). Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen omtrent de dreigtelefoons, wijst verzoeker erop dat het doel van dit gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken niet was om zijn verhaal te vertellen, maar wel om de redenen op te sommen waarom asielzoekers hun land van herkomst verlaten. Een dergelijke algemene stelling kan evenwel niet volstaan om de pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde verzoeker immers expliciet dat hij telefoontjes kreeg van de bendeleden van augustus tot november (Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 maart 2021, p. 9), terwijl hij op de Dienst vreemdelingenzaken enkel spreekt over dreigtelefoons in de maand december 2019 (Vragenlijst, punt 3.5). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij van een dermate essentieel element, zoals de periode waarin hij dreigtelefoons ontving, op de Dienst Vreemdelingenzaken bij de uiteenzetting van zijn problemen melding zou maken.

Wat betreft de vaststelling dat de bende hem niet informeerde over de exacte locatie en wijze waarop hij die som zou moeten betalen, beperkt verzoeker zich tot de algemene bewering *“dat het zo werkt en dat het in dit soort situaties de bendeleden zijn die achteraf komen opzoeken”*, doch zonder deze concreet te staven en de pertinent overwegingen in de motivering ter zake te weerleggen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan

crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF